

[Adolph Sørensen.]

ærede minister jo i virkeligheden erkendt, for de gule skemaer falder jo ikke væk, og og det var i og for sig deres bortfald, der skulle medføre forenklingen.

Ministeren understregede, at en af de to ting, man tilsigtede med dette forslag, var, at man ikke ville tilskynde til unødige reparationer, og at man derigennem ville prøve på at lede arbejdskraften fra vedligeholdelsessektoren over i nybyggeriet. Jeg vil blot minde om, hvad jeg i øvrigt også sagde under første behandling, at i virkeligheden kan en ikke uvæsentlig del af den arbejdskraft og det maskineri, der står til rådighed for bygge- og anlægssektoren her i landet, ikke anvendes i nybyggeriet på grund af alder, fysiske handicaps o. s. v. o. s. v. Det kan vel ikke være rimeligt at forholde disse mennesker en mulighed for dog fortsat at kunne eksistere.

Med hensyn til den højt mobile del af arbejdskraften kan den højtærede finansminister berolige sig, for så længe der er det tryk på beskæftigelsen, der hidtil har været, løser dette problem sig selv, og det er ikke muligt, at få disse folk til at beskæftige sig med reparationsarbejde.

Ministeren var også lidt sarkastisk i anledning af mine bemærkninger om ikke at gøre skattejunglen mere vildsom. Dette nævnte jeg netop i forbindelse med, at jeg advarede imod, at man nu gennemførte forslaget og så ændrede reglerne igen om et år eller to, altså talte imod, at vi fik yderligere begrebsforvirring i skattelovsmrådet.

Ministeren erkendte, at naturligvis — og det skal jeg også erkende — indfører man ikke den højeste retfærdighed. Det er vel heller ikke muligt. Ministeren sagde udtrykkeligt, at nogen ville jo kunne trække mere fra og andre mindre end hidtil. Det er jo en del af sagens kerne. Folk, der slet ikke vedligeholder, får fradrag, og folk, der virkelig vedligeholder — de unødvendige vedligeholdelser tror jeg vi kan se bort fra, for det er jo forbundet med betydelige omkostninger at vedligeholde — men de, der vedligeholder på en sådan måde, at dette vigtige område af nationalformuen virkelig opretholdes, får i de allerfleste tilfælde kun fradrag for en brøkdelen af de nødvendige vedligeholdelsesudgifter. Det er det, der forekommer mig urimeligt.

Endvidere siger ministeren, at ejerne i de ældre huse vel egentlig allerede har en fordel derved, at de har den billigere lejeværdi. Det er nu heller ikke uden videre givet. Det hænger nemlig sammen med, for det første i hvilket vurderingsniveau deres ejendomme er placeret, for det andet, som jeg også sagde i første omgang, den vedligeholdelsesstandard, der præger deres hus. Her er der altså en meget væsentlig mulighed for en ulige behandling, som netop ejerne af de ældre, lidt større ejendomme ikke kan være tjent med.

Finansministeren (Poul Hansen): Det er mig lidt imod at forlænge diskussionen, men jeg er nødt til at komme med en bemærkning til det ærede medlem hr. Foged, der talte om, at et provenutab på 90 mill. kr. var et vidnesbyrd om, hvorledes en-familieshuse nu blev beskattet. Jeg synes, det er at stille tingene på hovedet. Det ærede medlem ved godt og har set det af den betænkning, som udvalget har haft stillet til rådighed, at gennemsnitligt er der et underskud på regnskabet for eget hus. Dette underskud fradrager man sin indtægt, således at den skattepligtige indtægt derved nedbringes. De 90 mill. kr.s provenutab fremkommer ved, at man, hvis venstres forslag gennemførtes, kunne nedbringe sin skattepligtige indtægt med et yderligere underskud på sit hus. Jeg synes, det er nødvendigt at sige dette klart og tydeligt, så den myte i hvert fald ikke skal have lov til at leve, at der er tale om at beskatte det at have eget hus.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 119 stemmer mod 9.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes med 84 stemmer mod 28; 18 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges med 84 stemmer mod 48.

Ændringsforslag nr. 4
vedtoges med 120 stemmer mod 9; 5 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.